PIETARSAAREN SANOMAT 28.4.93

Laulu-Jaakot ”kuin silloin ennen”

Yksi Laulu-Jaakkojen hyvistä puolista on halu ja kyky uusiutua ja muuntautua. Viimeksi kuoro esiintyi tukkilaisromantiikan reippaana tulkkina, nyt lauantai-iltana kuultiin nostalgisia iskelmämuistoja 1950–60-lukujen taitteesta. Koska useimmat kuulijat elivät herkintä nuoruusaikaansa juuri tuolloin, katkeransuloinen nostalgia antoi konsertin jälkipuoliskolle kultaiset kehykset.

Kunnianhimoisen konsertin alkuosassa kuultiin perinteisiä mieskuorolauluja, joitten aihepiiri vaihteli juomalauluista serenadeihin. Kuoron paras tavaramerkki on viime vuosina ollut erinomaisen pehmyt laulanta pianossa, kuten nyt Bellmanin lauluissa ”Orfein veljet” ja ”Sarkkasi juo”. Komeat fortet syntyvät niinikään vaikeuksitta, mikä tuli todistetuksi ”Metsämiehen juomalaulussa”, jossa varsinkin ykkösbassot erottuivat jämäkkinä. Huumoria löytyi Kuulan laulussa ”Harvoin mä ryypyn saan”, jossa tunnelmat vaihtelivat kohtaloon alistumisesta riemuun ryypyn saatavuudesta riippuen.

Bellmanin ”Tokayeria” kulki ykköstenoreille hieman liian korkealla, ja esitys kärsi peinoisista epäpuhtauksista. Törnuddin ”Fridolin dansar” ei myöskään ole mikään ihan helppo laulu, mutta Jaakot selvittivät rytmiset kiemurat kuitenkin kohtalaisesti korvaten pikkupuutteet vallan ihanalla pianolaululla. Koko konsertin paras tulkinta oli mielestäni Wetterlingin ”Serenaadi”, jossa oli pehmeyttä, tunnelmaa ja erinomainen diminuendo, joka päättyi lähes täydelliseen pianissimoon. Ykköstenorit kuulostivat lähes lumoavilta.

Iskelmäsikermä oli asettanut odotukset melkoisen korkealle. Sitä ajattelee helposti, ettei tällaisen kevyen musiikin laulaminen kovinkaan vaikeaa voi olla, mutta sehän ei ollenkaan pidä paikkaansa. Potpurri on hyvällä alulla, mutta siitä puuttuu vielä tietty viimeistely, varmuus ja rytminen notkeus, mikä tullee aja myötä. Yleisö kuitenkin tykkäsi esityksestä kovasti, eikä suinkaan syyttä. Kokonaisuus oli vapautunut, ”koreografia” lysti ja monissa lauluissa hersyi huumori. Pianosäestys ei aina ollut aivan ajan tasalla, mutta sen sijaan Risto Mäkisen ja Hannu Heikkilän kitarakompit osuivat nappiin. Jotkut sovituksista olivat todella onnistuneita, jotkut taas pettymyksiä, kuten ”Suklaasydän”.

Illan kaikki solistit onnistuivat täydellisesti. Antti Kujala antoi näytteitä humoristin lahjoistaan molemmissa lauluissaan, joskin lyyriseen tenoriin on vaikea saada mustasukkaisuustangon vaatimaa kohtalokasta dramatiikkaa. Sakari Ylisaari hoitelikin dramatiikkapuolen suvereenisti omassa soolossaan, ja Risto Mäkisen basso kajahti muhevana ”Monicassa”.

Lienee sanomattakin selvää, että pikauusintoja kuultiin monin kappalein ja kukkapukettejakin tuli enemmän kuin muutama. Rakel Solvin tekee hyvää työtä Jaakkojen kanssa, jotka ovat saaneet riveihinsä muutaman uuden laulajan lopettaneiden tilalle. Nyt kuoro tarvitsisi lisää esiintymistilaisuuksia, jotta tästä uudesta ohjelmistosta saataisiin alkukankeus poishiotuksi.

ANNELI SUOJOKI